

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/33/2022
Identifikačné číslo spisu:	1116202846
Dátum vydania rozhodnutia:	26.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1116202846.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ELAG Slovakia, s.r.o., so sídlom Heydukova 12-14, 811 08 Bratislava, IČO: 35 908 513, zastúpený Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, IČO: 36 865 281, v mene ktorej koná JUDr. Tomáš Pavlovič, ako advokát a konateľ, proti žalovanému: 1/ M SERVICES, s.r.o. v likvidácii, so sídlom Dobrovičova 13, 811 09 Bratislava, IČO: 46 528 784, žalovanému: 2/ S. H., X. XX. R. XXXX, G. XXX/XX, XXX XX L., žalovanému: 3/ H. H., X. XX. R. XXXX, G. XXX/XX, XXX XX L., (dediči pôvodného žalovaného 2. A. C. H.) všetci žalovaní spoločne zastúpení JUDr. Stanislavom Melišekom, advokátom, so sídlom Sabinovská 8, 821 02 Bratislava, o zaplatenie 4 236 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I, pod sp. zn. 35Cb/20/2016, o dovolaní žalovaných 1/, 2/ a 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. novembra 2021 č. k. 4Cob/167/2020-326, takto

rozhodol:

- I. Dovolacie konanie vo vzťahu k žalovanému 1/ z a s t a v u j e.
- II. Dovolanie žalovaných 2/ a 3/ o d m i e t a.
- III. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. júna 2018, č. k. 35Cb/20/2016-236, uložil výrokom I. žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3 480 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 100 eur od 24. marca 2015 do zaplatenia, zo sumy 800 eur od 24. marca 2015 do zaplatenia, zo sumy 800 eur od 24. apríla 2015 do zaplatenia, zo sumy 100 eur od 24. apríla 2015 do zaplatenia, zo sumy 80 eur od 15. mája 2015 do zaplatenia, zo sumy 800 eur od 15. mája 2015 do zaplatenia, zo sumy 800 eur od 15. júna 2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. uložil pôvodnému žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 756 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 270 eur od 24. marca 2015 do zaplatenia, zo sumy 270 eur od 24. apríla 2015 do zaplatenia, zo sumy 216 eur od 15. mája 2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti

rozsudku. Výrokom III. uložil súd prvej inštancie žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi plnú náhradu trov konania, o ktorej výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej. Výrokom IV. uložil súd prvej inštancie pôvodnému žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi plnú náhradu trov konania, o ktorej výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

2. Žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 10. februára 2013 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu v žalovanej výške s príslušenstvom z dôvodu neuhradenia faktúr za zrealizované dielo.

3. Súd prvej inštancie vyhodnotil námietku žalovaných o nedostatku pasívnej legitimácie z dôvodu nároku z faktúr vystavených na tretiu spoločnosť ako účelovú. Z tvrdení prezentovaných sporovými stranami súd prvej inštancie ustálil existenciu ústnych dohôd o správach objektov GAUDI a PARKVILLE spolu so skutočnosťou, že súčasťou dohody bola aj dohoda o tom, že odmeny za činnosti bude platiť tretia spoločnosť M3C, s.r.o. Postup žalovaného 2/ v období od 11/2011 do 01/2015 podľa súdu prvej inštancie potvrdzoval v plnom rozsahu tvrdenie žalobcu o existencii dohody v tvrdenom rozsahu. Súčasne poukázal súd prvej inštancie, že sami žalovaní v konaní potvrdili existenciu dohody medzi nimi a právnym predchodcom žalobcu o tom, že nároky právneho predchodcu žalobcu vyplývajúce zo zmluvných vzťahov s nimi boli od 06/2013 fakturované tretej spoločnosti M3C, s.r.o. (personálne prepojenej so žalovanými). Na potvrdenie správnosti tohto názoru súd prvej inštancie upriamil pozornosť na záznam e-mailu s návrhom dohody na usporiadanie s právnym predchodcom žalobcu, v ktorom žalovaní označili všetky faktúry, ktoré sú predmetom konania, čím mal súd prvej inštancie za nesporné, že napriek skutočnosti, že boli vystavené na tretí subjekt nimi žalovaní disponovali a rozhodovali o ich dôvodnosti.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaní v rozhodnom období 02/2015 až 05/2015 inkasovali odmenu za vykonávanie správy vo všetkých troch budovách. Rovnako nebolo sporné, že počas tejto doby nebola zo strany vlastníka budov vznesená žiadna námietka nekvality vykonávania správy (vrátane nekvality alebo nevykonania časti činností, ktoré žalovaný delegovali na právneho predchodcu žalobcu). Žalovaný 2/ síce tvrdil, že časti správy vykonával žalovaný 1/, ten však nevedel súdu preukázať osobu disponujúcu preukazom kuriča, resp. preukazom obsluhy tlakových zariadení skupiny A, B nevyhnutné pre riadne vykonávanie činností.

5. Napriek tvrdeniu žalovaných, že po osobnom stretnutí s právnym predchodcom žalobcu jednostranne ukončili platnosť zmlúv k 31. januáru 2015, súd prvej inštancie mal v konaní za preukázané, že aj po tvrdenom ukončení spolupráce poverovali právneho predchodcu žalobcu činnosťami nad rámec obvyklej činnosti. Súd prvej inštancie v priebehu konania zistil, že k reálnemu ukončeniu vykonávania činností v budovách GAUDI a PARKVILLE prišlo 24. apríla 2015 odovzdaním kľúčov a prístupových kariet k budovám. K ukončeniu výkonu činností v budove ELAG HOUSE podľa výpisu dochádzky a výpovede zmluvy prišlo 21. mája 2015. Nakoľko žalovaní nepreukázali žiadnu inú osobu, ktorá mala v rozhodnom období vykonávať časti správy budov vykonávané právnym predchodcom žalobcu a bez vykonávania týchto činností budovy nemohli fungovať, súd prvej inštancie posúdil obranu žalovaných ako účelovú.

6. Skutočnosť, že vykonávanie častí správy budov bola zabezpečená právnym predchodcom žalobcu v rozhodnom období mal súd prvej inštancie preukázanú predloženými záznamami z kotolní, podľa ktorých právny predchodca žalobcu v rozhodnom období vykonával ich obsluhu a kontrolu riadne. Spochybňovanie vierohodnosti týchto záznamov žalovaným 1/ z dôvodu, že boli tieto zapisované právnym predchodcom žalobcu, nemal súd prvej inštancie za preukázané.

7. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca, ako vlastník budov, vyplácal odmeny za časti správy vykonávané právnym predchodcom žalobcu žalovaným nedôvodne. V konaní tak žalobca uniesol dôkaznú povinnosť a preukázal, dôvodnosť uplatneného nároku v časti výšky, ako aj zákonného úroku z omeškania, v dôsledku čoho súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobcovi priznal aj nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

8. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 25. novembra 2021, č. k. 4Cob/167/2020-326, rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 26. júna 2018, č. k. 35Cb/20/2016-236, potvrdil s tým, že žalobca má proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania, či doplnenia dokazovania, odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie stotožnil v zmysle § 387 ods. 2 CSP a uviedol, že žalovaní v odvolaní neargumentujú žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia.

10. Odvolací súd zo spisu zistil, že po rozsudku súdu prvej inštancie pôvodný žalovaný 2/ zomrel, a to 4. februára 2019. Vzhľadom na túto skutočnosť súd prvej inštancie uznesením z 28. februára 2020, č. k. 35Cb/20/2016-317, právoplatným 10. marca 2020, rozhodol, že v konaní namiesto pôvodného žalovaného 2/ pokračuje s jeho dedičmi, ktorí podľa uznesenia o dedičstve z 30. septembra 2019 nadobudli majetok po poručníkovi - žalovanom 2/.

11. Opätovne rovnako, ako v konaní pred súdom prvej inštancie žalovaní namietali svoju pasívnu vecnú legitimáciu, ktorú argumentáciu odvolací súd posúdil ako nedôvodnú s tým, že sa s ňou vysporiadal už súd prvej inštancie vo svojom rozsudku, konkrétne v bode 39. odôvodnenia.

12. Odvolací súd zhrnul, že v konaní bola preukázaná existencia písomnej Zmluvy o dielo č. 1/2012 z 30. júna 2012 medzi žalovaným 1/ ako objednávateľom a právnym predchodcom žalobcu ako zhotoviteľom ohľadne výkonu časti správy objektu ELAG HOUSE, ako aj existencia ústnej dohody o vykonávaní správcovských činností v objekte GAUDI medzi žalovaným 1/ a právnym predchodcom žalobcu a ústnej dohody o vykonávaní správcovských činností v objekte PARKVILLE, ktorú pôvodný žalovaný 2/ uzavrel s právnym predchodcom žalobcu. Žalovaní v odvolaní potvrdili, že sa s právnym predchodcom žalobcu dohodli, že odmena za dohodnuté činnosti bude platená z finančných prostriedkov a z účtu spoločnosti M3C, s.r.o. Spoločnosť M3C, s.r.o., takto dojednané platby právnemu predchodcovi žalobcu hradila, ako vyplýva z výpisov podnikateľského účtu právneho predchodcu žalobcu za mesiace 10/2014, 11/2014, 12/2014, 01/2015, 02/2015.

13. Nakoľko bol právny predchodca žalobcu v právnom vzťahu so žalovaným 1/ a pôvodným žalovaným 2/, odvolací súd zdôraznil, že práve títo boli v prípade nezaplatenia spoločnosťou M3C, s.r.o., povinní zaplatiť dohodnutú odplatu. Podľa názoru odvolacieho súdu námietka žalovaných spočívala v tom, že keď na žalovaných nebol vystavený účtovný doklad, nevznikla pohľadávka voči nim, nebola namieste. Účtovné doklady boli vystavené na tretí subjekt - spoločnosť M3C, s.r.o., na základe dohody zmluvných strán. Tým, že právnemu predchodcovi žalobcu neboli uhradené vystavené faktúry riadne a včas, žalovaní sa dostali do omeškania, čím vzniklo žalobcovi právo na úroky z omeškania. S poukazom na uvedené odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, vyhodnotil námietku žalovaných o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie, z dôvodu nároku z faktúr vystavených na tretiu spoločnosť, ako účelovú.

14. S tvrdením žalovaných, že k ukončeniu zmluvného vzťahu s právnym predchodcom žalobcu na výkon činností na objektoch ELAG HOUSE, GAUDI a PARKVILLE došlo dňa 31. januára 2015, od kedy (1. februára 2015) si výkon predmetných činností žalovaní zabezpečovali z vlastných zdrojov, keďže konateľ žalovaného 1/ disponoval potrebnými oprávneniami a prípadne aj inými subjektmi, sa odvolací súd nestotožnil. Rovnako ako súd prvej inštancie aj odvolací súd bol toho názoru, že žalovaní túto argumentáciu v konaní nepreukázali. Neunesenie dôkazného bremena na strane žalovaných odvolací súd konštatoval aj v tom, že by počas sporného obdobia vykonávala časti správy, vykonávané do 1. februára 2015 právnym predchodcom žalobcu, iná osoba.

15. Na podporu záveru o trvaní zmluvného vzťahu aj po 31. januári 2015 odvolací súd poukázal na záznamy e-mailovej komunikácie, podľa ktorých aj po tvrdenom ukončení spolupráce, žalovaní poverovali právneho predchodcu žalobcu činnosťami nad rámec obvyklej činnosti. Vykonávanie častí správy budov právnym predchodcom žalobcu v rozhodcom období, mal odvolací súd za preukázané i predloženými záznamami z kotolní, podľa ktorých právny predchodca žalobcu v rozhodnom období vykonával ich obsluhu a kontrolu riadne. S argumentáciou žalovaných ohľadne zneužitia situácie, keď právny predchodca žalobcu údajne neodovzdal dokumentáciu a záznamy v nej vykonával svojvoľne, sa odvolací súd nestotožnil. Súdom prvej inštancie mal za preukázané, že vykonávanie záznamov do prevádzkových kníh právnym predchodcom žalobcu, ohľadne obsluhy a kontroly, bolo obvyklou a stranami akceptovanou praxou. Procesnú obranu žalovaných aj v tomto smere, vyhodnotil odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie za nepreukázanú a účelovú.

16. Keďže zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplynulo, že právny predchodca

žalobcu v rozhodnom období vykonal dohodnuté správcové činnosti, odvolací súd uviedol, že žalobcovi patrí dojednaná odplata. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobe žalobcu vyhovel a svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP potvrdil ako vecne správny a žalobcovi priznal proti žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

17. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní prostredníctvom svojho spoločného právneho zástupcu dovolanie. Žalovaný 1/ prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že jedná sa o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP) a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

18. Žalovaní 2/ a 3/ podali dovolanie z dôvodu, že ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu ust. § 420 písm. b) CSP, a súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 420 písm. f) CSP) a jedná sa o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

19. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 420 písm. f) CSP žalovaní 2/ a 3/ namietali postup odvolacieho súdu, ktorý im znemožnil výkon procesných práv a možnosť aktívnej účasti v spore, pred vydaním rozhodnutia. S obidvomi (žalovaným 2/ a žalovaným 3/) konal odvolací súd na základe uznesenia prvoinštančného súdu z 28. februára 2020, č. k. 35Cb/20/2016-317, proti ktorému nebolo pripustené odvolanie, a teda nemohli podať opravný prostriedok. Tým, že im bola znemožnená aktívna účasť v spore nemohli uviesť svoje argumenty, ktoré im o veci boli známe a nemohli sa účinne brániť. Nakoľko súd prvej inštancie rozhodol o pokračovaní v konaní s dedičmi po poručiteľovi, pôvodnom žalovanom 2/, po vydaní rozsudku, ktoré žalovaní (žalovaný 1/ a pôvodný žalovaný 2/) napadli odvolaním, rozhodol nekompetentný súd, pretože mal rozhodnúť odvolací súd. Trvali na tom, že pokiaľ sa mali stať účastníkmi konania, mal im odvolací súd umožniť, aby mohli uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, aby nedošlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Odvolací súd mal podľa žalovaných 2/ a 3/ im mal umožniť uskutočňovať im patriace procesné práva, mal ich vypočuť, vyhodnotiť ich argumenty a navrhované dôkazy, umožniť brániť sa a až potom rozhodnúť o podanom odvolaní. Keď odvolací súd rozhodol aj za týchto okolností, mal podľa žalovaných 2/ a 3/ určiť mieru rozsahu platenia prisúdennej sumy a to, či ju majú zaplatiť spoločne a nerozdielne, alebo delene. Uvedeným postupom tak všeobecné súdy postupovali zmätočne vo veci ich účasti v konaní ako účastníkov.

20. Žalovaným 2/ a 3/ nie je známe, že by dovolací súd už predtým riešil právnu otázku nadobudnutia postavenia účastníka konania na základe uznesenia prvoinštančného súdu vydaného v odvolacom konaní, keď prvoinštančný súd uznesenie vydal po dvadsiatich mesiacoch, potom ako sám vyniesol rozsudok. Vzhľadom na uvedené žalovaní 2/ a 3/ nastolili nasledovné otázky, ktoré považovali za otázky zásadného právneho významu, ktoré podľa vedomosti žalovaných 2/ a 3/ neboli ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešené:

- a. Bolo v právomoci prvoinštančného súdu až v štádiu odvolacieho konania rozhodnúť uznesením o pokračovaní v konaní s dedičmi pôvodného žalovaného 2/?
- b. Nebolo nepripustením opravného prostriedku proti uzneseniu súdu prvej inštancie o pokračovaní v konaní porušené právo žalovaných 2/ a 3/ uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces?
- c. Mal prvoinštančný a odvolací súd riadne a obsiahlejšie odôvodniť rozhodnutie pokračovať v konaní so žalovaným 2/ a žalovaným 3/ a obsiahlejšie a kvalifikovanejšie odôvodniť nepripustenie opravného prostriedku proti uzneseniu o pokračovaní v konaní?
- d. Mal odvolací súd vo veci pojednávať a riešiť procesnú otázku konania po smrti pôvodného

žalovaného 2/ s dedičmi a až potom rozhodnúť o odvolaní?

e. Mal odvolací súd zrušiť z vlastnej právomoci uznesenie prvoinštančného súdu a sám rozhodnúť o pokračovaní v konaní s dedičmi, keďže prvoinštančný súd o veci rozhodol v štádiu odvolacieho konania?

f. Mal odvolací súd z dôvodov uvedených vyššie zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie?

21. Žalovaní 2/ a 3/ vyjadrili zhodne so žalovaným 1/ nesúhlas s rozhodnutím súdu prvej inštancie potvrdeným v rozhodnutí odvolacieho súdu, preto žiadali dovolací súd, aby dôvody dovolania uvádzané žalovaným 1/ považoval za dôvody rovnako uvádzané žalovanými 2/ a 3/.

22. V závere dovolania žalovaní žiadali, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súčasne žalovaní požiadali o odklad vykonateľnosti súdov nižšej inštancie.

23. K dovolaniu žalovaných sa vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobca, ktorý považuje napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie za vecne správne s tým, že dovolanie žalovaných nie je dôvodné. V rámci dovolania žalovaní neuviedli žiadne nové skutkové tvrdenia alebo právne argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť záverov vyslovených konajúcimi súdmi. Žalobca je toho názoru, že otázky nastolené dovolateľmi vyplývajú zo všeobecne záväzných právnych predpisov, alebo ich už vyriešila ustálená rozhodovacia činnosť najvyšších súdnych autorít. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaných zamietol.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [(ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podali včas žalovaní v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 CSP) najskôr skúmal, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci, t.j. podmienky konania (§ 161 CSP).

25. Podľa § 438 ods. 1 CSP, na konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

26. Podľa ust. § 161 ods. 1 CSP, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví (§ 161 ods. 2 CSP).

27. Podľa ust. § 61 CSP, má procesnú subjektivitu ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

28. Podľa ust. § 62 CSP, ak strana nemá procesnú subjektivitu, súd konanie zastaví.

29. Podľa ust. § 64 CSP, ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

30. Podľa ust. § 66 CSP, ak strata procesnej subjektivity nastane až po vyhlásení rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, postupuje súd podľa § 63 a § 64; vyhláseným rozhodnutím zostáva súd viazaný.

31. Spôsobilosť byť účastníkom konania je jednou zo základných podmienok konania. Rozumie sa ňou mať procesné práva a povinnosti, ktoré zákon účastníkovi priznáva. Zákon odkazuje na hmotné právo, preto procesnoprávna subjektivita splyva so subjektivitou hmotnoprávnou. Otázkou hmotnoprávnej subjektivity rieši Občiansky zákonník, resp. Obchodný zákonník.

32. V zmysle ust. § 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka spôsobilosť mať práva a povinnosti majú aj právnické osoby, medzi ktoré patria aj obchodné spoločnosti. Túto spôsobilosť majú od svojho vzniku a táto spôsobilosť zaniká až dňom ich zániku, t.j. výmazom z príslušného registra alebo spôsobom určeným v osobitnom zákone.

33. Podľa ust. § 68 ods. 1 OBZ spoločnosť zaniká ku dňu výmazu z obchodného registra, ak tento zákon neustanovuje inak.

34. Dovolací súd zistil z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava, oddiel: Sro, vložka číslo XXXXX/B, že spoločnosť žalovaného 1/ bola ex offio vymazaná 8. apríla 2022 na základe ust. § 768s ods. 2 OBZ.

35. Keďže žalovaný 1/ v priebehu dovolacieho konania zanikol bez právneho nástupcu, dovolací súd podľa ust. § 438 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 62, § 64 a § 66 CSP dovolacie konanie zastavil.

36. V ďalšom dovolací súd preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaných 2/ a 3/ je potrebné

odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c) CSP).

37. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

38. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo súčasťou, ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia, ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

39. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017).

40. V zmysle ust. § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo, ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v ust. § 420 písm. a) až f) CSP: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

41. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa ust. § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 CSP, dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo, alebo nedošlo.

42. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa ust. § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

43. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

44. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

45. Podľa ust. § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie,

v čom spočíva táto vada (ods. 2).

46. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 CSP v spojení s ust. § 431 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

47. Zo znenia dovolania žalovaných 2/ a 3/ vyplýva, že namietali dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. b) CSP, avšak celková argumentácia žalovaných sa vzťahovala k dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 420 písm. f) CSP. Žalovaní 2/ a 3/ prioritne nesúhlasili s postupom súdov nižších inštancií, ktorý postup sa okrajovo podľa ich názoru pravdepodobne mal dotýkať aj toho, že ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu (420 písm. b) CSP). Uvedený dovolací dôvod však nijakým spôsobom širšie nerozvinuli.

48. Z obsahu dovolania dovolací súd zistil, že dovolatelia 2/ a 3/ prípustnosť svojho dovolania vyvodzujú predovšetkým z ust. § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

49. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neutrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

50. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

51. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C.s.p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neutrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) C.s.p., zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. O uvedený prípad sa však podľa dovolacieho súdu v súdnej veci nejedná.

52. Z obsahu dovolania žalovaných 2/ a 3/ je zrejmé, že vytýkali konajúcim súdom procesný postup spočívajúci v tom, že súd prvej inštancie po vydaní rozsudku, ktorý bol žalovaným 1/ a pôvodným žalovaným 2/ napadnutý odvolaním, vydal uznesenie o pokračovaní v konaní s dedičmi pôvodného žalovaného 2/. Žalovaní 2/ a 3/ namietali, že rozhodnutie o pokračovaní v konaní s nimi ako dedičmi po pôvodnom žalovanom 2/ mal v rámci prebiehajúceho odvolacieho konania vydať odvolací súd, a preto mal uznesenie súdu prvej inštancie o pokračovaní v konaní s dedičmi pôvodného žalovaného 2/ zrušiť. Rovnako namietali, že sa s touto skutočnosťou a postupom súdu prvej inštancie odvolací súd vo svojom rozsudku nedostatočne zaoberal a vysporiadal, rovnako ako súd prvej inštancie. Žalovaní 2/ a 3/ boli toho názoru, že odvolací súd mal vo veci pojednávať a riešiť procesnú otázku konania po smrti

pôvodného žalovaného 2/ s dedičmi (žalovanými 2/ a 3/). Súčasne spochybňovali nemožnosť podať opravný prostriedok proti uzneseniu o pokračovaní v konaní v zmysle ust. § 63 CSP. Podľa názoru žalovaných 2/ a 3/ mal odvolací súd najprv riešiť procesnú otázku zániku pôvodného žalovaného 2/ a jeho procesného nástupníctva prostredníctvom uznesenia o pokračovaní v konaní a až následne mal rozhodnúť o podanom odvolaní.

53. Z obsahu súdneho spisu dovolací súd zistil, že súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom z 26. júna 2018 č. k. 35Cb/20/2016-236. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali dňa 14. augusta 2018 žalovaný 1/ a pôvodný žalovaný 2/ spoločne odvolanie (č.l. 246 a nasl. spisu). Dňa 4. februára 2019 pôvodný žalovaný 2/ zomrel (úmrtný list na č.l. 292 spisu), o ktorej skutočnosti informoval súd prvej inštancie právny zástupca pôvodného žalovaného 2/ elektronickým podaním z 1. apríla 2019 (č.l. 285 a nasl. spisu). Súd prvej inštancie uznesením z 28. februára 2020 č. k. 35Cb/20/2016-317, právoplatným 10. marca 2020, rozhodol, že v konaní namiesto pôvodného žalovaného 2/ pokračuje s jeho dedičmi (žalovaným 2/ a žalovaným 3/), ktorí podľa uznesenia o dedičstve z 30. septembra 2019 nadobudli majetok po poručiťovi - žalovanom 2/. Predmetné uznesenie o pokračovaní v konaní bolo okrem žalobcu doručované priamo žalovanému 2/, žalovanému 3/ a aj právnenému zástupcovi žalovaného 1/. Dňa 24. novembra 2020 súd prvej inštancie predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní.

54. Následne odvolací súd rozhodol rozsudkom z 25. novembra 2021 č. k. 4Cob/167/2020-326, kde už konal s dedičmi pôvodného žalovaného 2/ (tzn. so žalovaným 2/ a žalovaným 3/). V rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd v bode 11. uviedol, že počas konania, po rozhodnutí súdu prvej inštancie, pôvodný žalovaný 2/ zomrel, a to 4. februára 2019. Súd prvej inštancie uznesením z 28. februára 2020, č. k. 35Cb/20/2016-317, právoplatným 10. marca 2020, rozhodol, že v konaní namiesto pôvodného žalovaného 2/ pokračuje s jeho dedičmi, ktorí podľa uznesenia o dedičstve zo dňa 30. septembra 2019 nadobudli majetok po poručiťovi - pôvodnom žalovanom 2/.

55. Dovolací súd zastáva názor, že hoci mal po podaní odvolania rozhodnúť o pokračovaní v konaní s dedičmi poručiťu (pôvodného žalovaného 2/) odvolací súd, avšak skutočnosť, že uznesenie o pokračovaní v konaní vydal súd prvej inštancie ešte pred predložením spisu odvolaciemu súdu, nie je procesnou vadou takej intenzity, ktorá by viedla k porušeniu základného práva žalovaných 2/ a 3/ na súdnu ochranu, resp. že by sa tým znemožnilo žalovaným 2/ a 3/, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces.

56. Z obsahu dovolania žalovaných 2/ a 3/ je zrejmé, že nenamietajú vecnú správnosť uznesenia vydaného súdom prvej inštancie o pokračovaní v konaní s nimi, ako s dedičmi po pôvodnom žalovanom 2/, ale namietajú nepríslušnosť okresného súdu na vydanie rozhodnutia o pokračovaní v konaní, a to s ohľadom na úmrtie pôvodného žalovaného 2/ po podaní odvolania. Na tomto mieste dovolací súd dodáva, že odhladiac od toho, ktorý súd vydal uznesenie o pokračovaní v konaní právnymi nástupcami po pôvodnom žalovanom 2/, týmito právnymi nástupcami sú žalovaní 2/ a 3/ v postavení dedičov pôvodného žalovaného 2/, ktorí nadobudli majetok po poručiťovi, keďže z ich strany k odmietnutiu dedičstva preukázateľne nedošlo. O tejto skutočnosti svedčí uznesenie o dedičstve z 26. septembra 2019 sp. zn. 4D/61/2019 (č.l. 309 a nasl. spisu) v znení opravného uznesenia 30. septembra 2019 sp. zn. 4D/61/2019 (č.l. 303 a nasl. spisu).

57. Podľa ust. § 63 ods. 1, 2 CSP platí, že ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo, či v ňom môže pokračovať. V konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve.

58. Podľa ust. § 65 ods. 1 CSP platí, že právny nástupca podľa § 63 a 64 prijíma stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojho predchodcu.

59. Ak dôjde k strate procesnej subjektivity v priebehu sporového konania, môže sa v definovaných prípadoch v konaní pokračovať s právnym nástupcom subjektu, ktorý zanikol. Právny nástupca sporovej strany prijíma stav konania spätne ku dňu, keď k strate procesnej subjektivity došlo. Pri fyzickej osobe to bude dátum jej smrti, prípadne deň, ku ktorému bola vyhlásená za mŕtvu, pri právnickej osobe deň výmazu z príslušného registra. Právny nástupca má povinnosť prijať stav konania k definovanému časovému okamihu. Ak napríklad už v minulosti uplynula koncentrovaná lehota, ktorou súd jej právnenému predchodcovi uložil povinnosť, ktorú jej márnym uplynutím jej právny predchodca

nesplnil, musí právny nástupca tento stav akceptovať. Rovnako, ak dôjde napríklad k zamietnutiu dôkazného návrhu právneho predchodcu, nemôže právny nástupca žiadať opakovane o vykonanie nejakého dôkazu a pod. Rovnako tak nemôže žiadať doplnenie vyjadrení podľa § 167 CSP. Všeobecne platí, že právny nástupca je povinný akceptovať všetky procesné úkony svojho právneho predchodcu, ako aj absenciu týchto procesných úkonov. (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022, 261 s.).

60. Dovolací súd považuje za potrebné upozorniť na ust. § 364 CSP, podľa ktorého platí, že rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. To znamená, že po podaní odvolania žalovaným 1/ a pôvodným žalovaným 2/ dňa 14. augusta 2018, teda po uplynutí lehoty na podanie odvolania 16. augusta 2018, bez ohľadu na to, či o pokračovaní v konaní rozhodol súd prvej inštancie alebo by rozhodol odvolací súd, by žalovaní 2/ a 3/ ako dedičia pôvodného žalovaného 2/ neboli oprávnení akýmkoľvek spôsobom zasahovať do rozsahu alebo dôvodov podaného odvolania.

61. Vzhľadom na to, že pôvodný žalovaný 2/ zomrel 4. februára 2019, o ktorej skutočnosti informoval súd prvej inštancie právny zástupca pôvodného žalovaného 2/ elektronickým podaním z 1. apríla 2019 (č.l. 285 a nasl. spisu), žalovaní 2/ a 3/ zo zákona prijali stav konania ku dňu zániku jeho procesnej subjektivity, tzn. po tom, ako bolo odvolanie podané, kedy jeho rozsah nebolo možné rozširovať, a to bez ohľadu na to, ktorý súd následne rozhodol o pokračovaní v konaní s právnymi nástupcami pôvodného žalovaného 2/. Na doplnenie dovolací súd uvádza, že žalovaní 2/ a 3/ mali od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o pokračovaní v konaní 10. marca 2020 do vydania napadnutého rozsudku odvolacím súdom 25. novembra 2021 dostatočne dlhý časový priestor (viac ako 1,5 roka), aby sa v prebiehajúcom odvolacom konaní vyjadrili, či už k procesnému postupu súdu alebo k podanému odvolaniu. Z uvedeného dôvodu dovolací súd konštatuje, že rozhodnutím okresného súdu o pokračovaní v konaní s dedičmi po pôvodnom žalovanom 2/, aj keď po podanom odvolaní, nebolo znemožnené žalovaným 2/ a 3/ uskutočňovať im patriace procesné práva. Žalovaným 2/ a 3/ tak nič nebránilo v tom, aby po vydaní uznesenia o pokračovaní v konaní okresným súdom argumenty prednesené pôvodným žalovaným 2/ v odvolaní, prípadne doplnili do vydania rozhodnutia odvolacieho súdu.

62. Podľa ust. § 385 ods. 1 CSP, na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

63. Vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ vytýkanému postupu odvolacieho súdu, ktorý mal pred rozhodnutím vo veci samej nariadiť pojednávanie a riešiť procesnú otázku konania po smrti pôvodného žalovaného 2/ s dedičmi, vo veci konajúci senát už v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/48/2020 a obdobne 2Obdo/17/2021 vysvetlil, že pojednávanie na odvolacom súde je fakultatívne, teda súd ho nariaďovať nemusí, okrem prípadov uvedených v ust. § 385 C.s.p., a to iba v prípade, ak je potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie, alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. decembra 2017 sp. zn. 8Cdo/187/2017). Odvolací súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 384 ods. 1 C.s.p.). Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich napriek návrhu strany nevykonal súd prvej inštancie (§ 384 ods. 2 C.s.p.), a tiež za podmienok podľa § 366 C.s.p. (§ 384 ods. 3 CSP). O tom, či je potrebné vo veci zopakovať, alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje odvolací súd. Sám odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v súdnej veci uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Odvolací súd prejednal odvolanie podané žalovaným 1/ a pôvodným žalovaným 2/ a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinstančným súdom.

64. Keďže žalovaní 2/ a 3/ vstúpili do konania po podaní odvolania, kedy odvolací súd po stotožnení sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie nemal za to, že je potrebné zopakovať, prípadne doplniť dokazovanie, týmto postupom, resp. nenariadením pojednávania v zmysle ust. § 385 C.s.p., preto nebolo žalovaným 2/ a 3/ upreté právo na spravodlivý proces. V tejto súvislosti dovolací súd posúdil danú argumentáciu žalovaných 2/ a 3/, ako nedôvodnú.

65. Namietaná nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, podľa dovolacieho súdu nie je dôvodná. O pokračovaní v konaní s právnymi nástupcami pôvodného žalovaného bolo rozhodnuté, s ktorou skutočnosťou sa odvolací súd v bode 11. odôvodnenia, podľa názoru dovolacieho súdu zaoberal dostatočne.

66. Týmto dovolací súd uzatvára, že predmetná dovolacia argumentácia žalovaných 2/ a 3/, ohľadom nesprávneho procesného postupu konajúcich súdov pri rozhodovaní o pokračovaní v konaní s právnymi nástupcami pôvodného žalovaného 2/, ktorým malo byť porušené ich právo na spravodlivý proces, nie je dôvodná. I keď došlo k procesnému pochybeniu, avšak nie takej intenzity, ktorá by sa vymykala zákonnému rámcu, resp. ústavou garantovaných práv. Dovolací súd dodáva, že dovolatelia mali možnosť podania opravného prostriedku, ktorú podaním dovolania aj využili, v ktorom však vecnú správnosť napádaného rozhodnutia o pokračovaní v konaní nenamietali, resp. nespochybnili, pričom túto nezistil ani dovolací súd. Dovolací dôvod preto podľa ust. § 420 písm. f) CSP nie je daný a dovolanie nie je v tomto smere prípustné.

67. Napriek tomu, že žalovaní 2/ a 3/ formulovali niekoľko otázok, o ktorých sa domnievali, že spadajú pod dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolací súd upozorňuje, že sa jedná o otázky týkajúce sa výlučne procesného postupu súdov nižších inštancií a nejedná sa o právne otázky, ktorými by sa namietalo nesprávne právne posúdenie podľa ust. § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

68. V súvislosti s dovolacím dôvodom uvádzaným žalovanými 2/ a 3/ odkazom na argumentáciu použitú v dovolaní žalovaným 1/ podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP dovolací súd zdôrazňuje, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je limitovaná odsekom 2 uvedeného zákonného ustanovenia a taktiež aj ustanovením § 422 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP). V danom prípade je vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ predmetom sporu peňažné plnenie vo výške 756 eur.

69. Žaloba, resp. návrh na vydanie platobného rozkazu, bola na súd prvej inštancie podaná 10. februára 2016, kedy výška minimálnej mzdy predstavovala sumu vo výške 405 eur (viď § 1 písm. a) nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 300/2018 Z. z.). Na to, aby bola daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 422 ods. 1 CSP, by musel dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení prevyšovať sumu 4 050 eur, čo nie je v danom prípade splnené. Tzv. majetkový cenzus predstavuje obmedzenie prípustnosti dovolania na výšku sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu. V posudzovanom prípade tak ide o bagateľnú vec vylúčenú z meritórneho dovolacieho prieskumu.

70. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolanie žalovaných 2/ a 3/ podľa ust. § 420 písm. f) CSP a podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, nie je procesne prípustné, z ktorého dôvodu ich dovolanie proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa ust. § 447 písm. c) CSP, ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

71. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

72. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.